

Universitätsbibliothek Paderborn

Anthologia Sacra

Ex Probatissimis Vtrivsqve Linguæ patribus collecta, atque Octastichis
versibus comprehensa

Billy, Jacques de
Parisiis, M.D.LXXV.

Spirituali dolori modum adhibendum esse. 66.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50828](#)

S A C R A

sacras conciones se conferunt
hoc est ut ex his medicinam huius
quærant, sed vel defunctorie
nulla cum attētione iis interficiantur
vel hoc tantum sibi proponantur
ut eruditi cuiusdam & dixerit disser-
cionatoris oratione animum per-
ficiat & oblectent. Ob idque praecipue
conum verbi Dei eadem mens
querela esse posset, quæ Arrianus
philosophi, qui in suo Epictetico
ad eos qui hoc obiicere solebantur
ex philosophorum scholis
prælectionibus parum omnino
utilitatis capi, Et quisnam
quit, scholam ingreditur? Quo
eo animo, ut medicinam huius
trahat? &c.

Spirituali dolori modo
dum adhibentur
dum esse.

66.

Vtilis est fletus, cum quis sua crimina luget.

Namque animis noxas eximit iste dolor.

No tamen in luctu semper lachrimisque manendum est:

Ne mens immodico fracta labore cadat.

Post lachrimas, gemitusque graues, clementia Christi

Confestim est oculos ante locanda tuos.

Sic oculus Phœbi radianti lumine Iesus,

Ad virides sese postea flectit agros.

SCHOLIA.

Vtilis est fletus) Argumentum Ser. II.

hui⁹ Octastichi à Bernardo mu- In Cat.

tuatus sum, qui in sermone quo-

dam eorum animos erigens qui

in admissorū scelerum anxia re-

cordatione nimis defixi sunt, his

verbis vtitur: Suadeo vobis ami-

cis meis reflectere interdum pe-

dem à molesta & anxia recorda-

tione viarum vestrarum, & euad-

ere in itinera planiora serenio-

ris memoriarum beneficiorum Dei:

ut qui in vobis confundimini, ip-

sus intuitu respiretis. Volo vos

experiri illud quod sanctus Pro-

pheta consulit dicens, Delecta-

Psal. 36.

S A C R A

re in Domino, & dabit tibi po-
tiones cordis tui. Et quidem
necessarius dolor pro peccatis
sed si non sit continuus. Sanè in-
terpoletur lætiori recordatio-
ne diuinæ benignitatis : ne for-
tè præ tristitia induretur cor, &
desperatione plus pereat. Misce-
mus absinthio mel: ut salubris:
maritudo salutem dare tunc po-
sit, cum immixto temperata du-
core bibi poterit. Audi denique
Deū, quomodo ipse contriti cor-
dis téperat amaritudinem, quo-
modo pusillanimé à desperatio-
nis baratro reuocat, quomodo
blandæ & fidelis promissio-
melle mœrentem consolatur, ex-
git diffidétem. Ait per Prophetam
Esa. 48. Ego infrenabo os tuum lau-
mea, ne interreas, hoc est, ne in-
tuitu facinorū tuorum nimia in-
curras tristitiā, atq; instar effreni-

equi desperatus, in preceps ruas
& pereas, freno te, inquit, inhibe-
bo indulgentię meā & meis lau-
dibus erigā: respirabísq; in bonis
meis, qui de tuis cōfunderis ma-
lis, dum me sanè benignorem
quām te culpabiliorē inuenies.
Hoc freno si infrenatus fuisset
Cain, nequaquam desperando *Genes. 4.*
dixisset, Maior est iniquitas mea,
quām vt veniā merear. Absit, ab-
sīt. Maior enim est eius pietas, *Prou. 18.*
quām quævis iniquitas. Ideo iu-
stus non continuē, sed tantūm
in principio sermonis accusa-
tor est sui. Porro autem in Dei
laudes extrema sermonis clau-
dere consuevit. Videte denique
iustum hoc ordine proceden-
tem. Cogitaui, ait, vias meas, *Psalm.*
& conuerti pedes meos in te-^{118.}
simonia tua: vt videlicet qui
contritionem & infelicitatem in

S A C R A

viis propriis percessus fuerat, in
via testimoniorum Dei delecta-
retur sicut in omnibus diuitiis.
Et vos igitur exemplo iusti, si
vobis in humilitate sentitis, sa-
tite & de Domino in bonitate.
Sic enim legitim apud Sapientem
Sentite de Domino in bonitate
& in simplicitate cordis quam
illū. Hæc autem facile mente pe-
suadet diuinæ munificentie fa-
quens, immo continua recordatio.
Alioquin quomodo implebitur
Apostolicum illud, In omnibus
gratias agentes, si ea pro quibus
gratiæ debentur, à corde rece-
rint? Nolo vos Iudaico nota-
opprobrio, de quibus Scrip-
ta testatur, quod non fuerint
memores benefactorum eius
mirabilium eius, quæ ostendit
eis. Quin idem alio quoque la-
co his verbis utitur: Duobus me-

Sap. 1.

1. Thes. 5.

Psalm.

77.

ANTHOLOGIA. 105

dis impeditur oratio peccatoris,
vel nulla, vel nimia luce. Nulla *Bern. in
luce illustratur, qui peccata sua sent.*
nec videt, nec confitetur, & è cō-
trario, nimia luce obruitur, qui
ea tanta videt, vt de indulgen-
tia desperet. Horum neuter o-
rat. Quid ergo? Temperanda est
lux: vt peccata sua videat pecca-
tor & confiteatur, ac pro ipsis o-
ret ut remittatur. Atq; in eādem
sentētiā pulcherrimā similitu-
dinem affert Ambrosius. Si oculi
noſtri, inquit, cū aliqua obducū-
tur caligine, pascuntur agrorum
viriditate, quātò magis hic men-
tis oculus, cùm illud summum
intuetur bonum, & in eo ver-
ſatur ac pascitur, splendescit
atque enitet: vt fiat illud quod
ſcribitur, Tanquam adipe & pin-
guedine repleatur anima mea?

o